

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Petry Venclová, Ph.D., a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. Ondřeje Bartoše ve věci

žalobkyně: **Autokontrol Pardubice, s.r.o.**, IČO: 64824896,
sídlem Hradištská 551, 53353 Pardubice,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**,
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2022, č. j. KrÚ
75508/2022/118/OMSŘI/Vod,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Magistrát města Pardubic, stavební úřad (dále též „stavební úřad“), obdržel dne 1. 10. 2020 žádost obchodní korporace Nové Ohrazenice, s. r. o., IČO: 02387930, sídlem Choťánky 166, 290 01 Choťánky (dále též „žadatel“), o vydání rozhodnutí o umístění stavby s názvem „Obytný soubor Ohrazenice – II. etapa Pardubice, Ohrazenice,“ na pozemcích evidovaných v katastru nemovitostí jako p. p. č. 111/2 (orná půda), 111/10 (orná půda), 111/13 (orná půda), 111/21 (orná půda), 111/25 (orná půda), 111/26 (ostatní plocha),

111/30 (orná půda), 111/35 (ostatní plocha), 111/41 (ostatní plocha), 111/43 (ostatní plocha), 125/1 (orná půda), 125/2 (orná půda), 126/2 (orná půda), 134/25 (ostatní plocha), 134/26 (ostatní plocha), 134/27 (orná půda), 134/28 (orná půda), 134/33 (ostatní plocha), 134/34 (orná půda), 526/1 (ostatní plocha), 526/2 (ostatní plocha), vše v katastrálním území Ohrazenice (dále též „předmětná stavba“). Po projednání žádosti vydal stavební úřad dne 18. 1. 2022 pod č.j. MmP 7277/2022 rozhodnutí, jímž předmětnou stavbu umístil (výrok I) a stanovil podmínky pro umístění stavby (výrok II). Rozhodnutí řádně odůvodnil a účastníky řízení poučil o oprávněném prostředku. Rozhodnutí nabylo moci práva dne 18. 2. 2022.

2. Dne 23. 8. 2022 bylo stavebnímu úřadu doručeno odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 18. 1. 2022, č. j. MmP 7277/2022. V odvolání bylo uvedeno, že žalobce dne 3. 8. 2022 a 22. 8. 2022 nahlédl do správního spisu a zjistil skutečnosti, na základě kterých dospěl k závěru, že s ním měl stavební úřad jednat jako s účastníkem řízení ve smyslu § 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění (dále též „stavební zákon“), neboť je vlastníkem pozemku, na kterém má být požadovaný záměr uskutečněn, a že mu měly být jednotlivé písemnosti (včetně rozhodnutí ve věci) doručovány jednotlivě. Dle žalobce totiž správní spis obsahuje několik výkresů, které řeší mj. i úpravu vjezdu do dané lokality z ul. Ohrazenická přes pozemek p. č. 111/8 v k. ú. Ohrazenice a zčásti přes pozemek p. č. 3651/1 v k. ú. Pardubice v místě stávajícího vjezdu do areálu žalobce. Jeden výkres dle žalobce *„dokonce obsahuje zákres komunikace zčásti umístěné na pozemku ve vlastnictví žalobce“*. Žalobce zdůraznil, že zmíněný výkres byl stavebním úřadem ověřen a stavebníkovi tak vzniklo právo svůj záměr včetně nově navržené příjezdové komunikace z ul. Ohrazenická umístit částečně i na pozemku ve vlastnictví žalobce, aniž by k tomu dal žalobce souhlas. Žalobce dále poukázal na to, že odvoláním napadené územní rozhodnutí je po obsahové stránce nedostatečné, v mnohém nejasné a nejednoznačné, odporuje územnímu plánu města Pardubice. V odvolání žalobce napadl též obsah závazných stanovisek Magistrátu města Pardubice ze dne 1. 12. 2020, č. j. MmP 111760/2020, sp. zn. OHA/68972/2020/Rh, a ze dne 4. 8. 2020, č. j. MmP 68995/2020 OD.
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 9. 2022, č. j. KrÚ 75508/2022/118/OMSŘI/Vod, odvolání žalobce zamítl, neboť bylo podáno opožděně. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce je účastníkem řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona [tj. osobou, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno] a je oprávněn dle § 81 odst. 1 správního řádu podat odvolání. Odvoláním napadené rozhodnutí bylo žalobci [v řízení s velkým počtem účastníků ve smyslu § 144 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále též „správní řád“)] doručeno veřejnou vyhláškou (§ 87 odst. 1 stavebního zákona, § 25 a § 146 odst. 6 správního řádu) dne 2. 2. 2022. Dle § 83 odst. 1 správního řádu 15denní odvolací lhůta uplynula dne 17. 2. 2022, poslední den k podání odvolání byl čtvrtek 17. 2. 2022. Pokud žalobce podal odvolání až dne 23. 8. 2022, podal ho pozdě. Žalovaný proto musel odvolání žalobce jako opožděné v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu zamítnout. K tvrzení žalobce, že mu stavební úřad měl písemnosti doručovat jednotlivě, žalovaný uvedl, že stavební úřad nepochybil. Žalobci dle žalovaného nenáleželo postavení hlavního účastníka, neboť stavba, jak plyne z výrokové části i z odůvodnění rozhodnutí o jejím umístění, není umístěna na žalobcem zmiňovaném

pozemku p. č. 3651/1 v k. ú. Pardubice. Jeden stavebním úřadem mylně ověřený výkres nezakládá stavebníkovi právo realizovat část stavby komunikace na pozemku ve vlastnictví žalobce. Zamítá-li odvolací orgán opožděné odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu, nepřezkoumává napadené rozhodnutí ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu, ale posuzuje pouze důvody opožděnosti odvolání, tedy zamítá odvolání výhradně z procesních důvodů. Žalovaný se proto již nezabýval dalšími odvolacími námitkami žalobce.

4. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a následně zopakoval námitky uplatněné již v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 18. 1. 2022, č. j. MmP 7277/2022. Žalobce je přesvědčen, že měl být považován za účastníka řízení dle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona a všechny písemnosti mu měly být doručovány jednotlivě, nikoliv veřejnou vyhláškou, jelikož je vlastníkem pozemku, na kterém má být požadovaný záměr uskutečněn, jak je patrné z jednoho výkresu, který stavební úřad ověřil. Žalobce sice připustil, že pozemek p. č. 3651/1 v k. ú. Pardubice „není v napadeném rozhodnutí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) stavebního zákona vymezen a určen k umístění stavby“, to ale dle žalobce „může být chyba v psaní“. Žalobce dále znovu poukázal na to, že odvoláním napadené územní rozhodnutí je po obsahové stránce nedostatečné, v mnohém nejasné a nejednoznačné, dle žalobce z něj není zřejmé ani to, „jaká stavba je jím umístěna“. Dle žalobce navíc stavební záměr „není v souladu“ s územním plánem města Pardubice, vadná je též projektová dokumentace a nezákonná jsou i závazná stanoviska Magistrátu města Pardubice ze dne 1. 12. 2020, č. j. MmP 111760/2020, sp. zn. OHA/68972/2020/Rh, a ze dne 4. 8. 2020, č. j. MmP 68995/2020 OD, z nichž stavební úřad vycházel. Ze všech těchto důvodů měl žalovaný zahájit z moci úřední přezkumné řízení. To ovšem neučinil a bez odůvodnění konstatoval, že nebyly splněny předpoklady pro nařízení přezkumného řízení či pro obnovu řízení, což hodnotí žalobce jako vadu žalobou napadeného rozhodnutí. Dle žalobce by proto žalobou napadené rozhodnutí mělo být zrušeno a věc by měla být žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě [jež není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat základní námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal; ostatně rozhodnutí soudu je primárně reakcí na žalobní námitky, teprve až v druhé řadě - a pouze tehdy, je-li to pro vyjasnění stěžejních otázek nezbytné - případně může reagovat i na vyjádření k žalobě (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 10 Afs 405/2020 – 41, bod 9)] setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí [přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.)], a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Předně je nutno odmítnout tvrzení žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro

které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro skutečnou absenci důvodů (nedostatkem důvodů přitom nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí) či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí při sebevětší snaze meritorně přezkoumat. Ke zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je proto možno přistoupit pouze výjimečně, jelikož se tím oddaluje vyřešení sporu s konečnou platností, což je v rozporu se zájmy účastníků i s veřejným zájmem na hospodárnosti řízení (srov. – mutatis mutandis – např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25). Ostatně není možno zapomínat na to, že účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Bylo by iracionální (a bylo by ryzím formalismem) rušit správní rozhodnutí v situaci, kdy je zcela zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí se shodným výrokem. Dle ustálené judikatury proto správní soud dokonce může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, nalezne-li ve správním spise dostatečnou oporu pro úvahu, že rozhodnutí správního orgánu je po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publikovaný pod č. 1389/2007 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009 - 73, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, 6 As 302/2016 - 33, bod 25). Obdobně v odůvodnění rozsudku ze dne 11. 1. 2015, č. j. 1 As 229/2014 - 48 (bod 18), Nejvyšší správní soud uvedl, že *„nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné“* (shodně srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 6 Ads 109/2009 - 123, bod 33, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 6 As 112/2014 - 39, bod 15, či rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 6. 1996, č. j. 6 A 825/95-7, z poslední doby pak např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 9 Azs 100/2018 - 30).

8. S přihlédnutím k výše citovaným ustáleným závěrům správních soudů je tedy nutno uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné je. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí srozumitelně prezentoval závěr, který vylučoval závěry předkládané žalobcem. V kontextu nyní projednávané věci (přezkum rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce pro opožděnost) lze takový postup žalovaného akceptovat. Bylo by nepochybně možné si představit individuální správní akt s podrobnějším odůvodněním, podstatné však je, že úvaha, o kterou je opřen výrok žalobou napadeného rozhodnutí, je z jeho odůvodnění seznatelná (viz bod 3 odůvodnění tohoto rozsudku). Fakt, že žalovaný nereagoval na všechny dílčí argumenty žalobce obsažené v odvolání, nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí nezpůsobuje. Povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument. Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní - tzn., že na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný

názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok jeho rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. náleze ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné. Jiný postup by ohrožoval funkčnost orgánů veřejné moci, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly. Lze tedy shrnout, že s ohledem na zásadu ekonomie řízení a s ohledem na výše uvedené závěry nelze po orgánech veřejné moci požadovat, aby do svého rozhodnutí podrobně zahrnuly veškeré informace či dílčí argumenty zmíněné účastníkem řízení a podrobně je vypořádaly, postačí, pokud svůj závěr přezkoumatelně odůvodní (srov. – mutatis mutandis - např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 1347/2018 – 45, bod 32).

9. Nyní k meritu věci. V případě rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřipustnost se odvolací orgán věcně nezabývá podaným odvoláním, posuzuje pouze jeho včasnost nebo přípustnost. Odvolací orgán, který dospěje k závěru, že se jedná o opožděné nebo nepřipustné odvolání, neprovádí přezkum odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nad rámec toho, že se z moci úřední zabývá otázkou, zda opožděné nebo nepřipustné odvolání neodůvodňuje obnovu řízení, vydání nového rozhodnutí či přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení. V žádném případě však již takové pravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně netvoří jednotu s rozhodnutím nadřízeného správního orgánu (proto není okruh účastníků řízení před odvolacím správním orgánem totožný s okruhem účastníků řízení před správním orgánem prvního stupně), jímž je odvolání směřující proti tomuto pravomocnému rozhodnutí zamítnuto jako opožděné nebo nepřipustné (aniž by ovšem bylo odvoláním napadené rozhodnutí zároveň potvrzeno). Těmito skutečnostmi je determinován i rozsah soudního přezkumu. V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného je proto správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání, a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 10 As 149/2015 - 35, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2016, č. j. 2 As 255/2015 – 36). Zákonností rozhodnutí správního orgánu prvního stupně či tvrzenými vadami předcházejícího řízení se správní soudy zabývat nemohou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2018, č. j. 2 As 328/2016 – 96, bod 36, či rozsudek téhož soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 134/2018 – 45, bod 36, a judikaturu tam citovanou). Pokud soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřipustné nebo opožděné, žalobu zamítne. V opačném případě rozhodnutí odvolacího správního orgánu zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 – 112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 – 111, ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 – 135, a ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5 As 228/2017 – 32, bod 33).
10. Jestliže rozhodnutí správního orgánu prvního stupně již nabylo právní moci, § 92 odst. 1 správního řádu následně ukládá odvolacímu správnímu orgánu povinnost zkoumat, zda

nejsou dány předpoklady pro přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. To však nelze považovat za předmět posuzování v odvolacím řízení, který by měl odraz ve výroku rozhodnutí vydaném v odvolacím řízení. Opožděné odvolání totiž musí být ve smyslu § 92 odst. 1 věty první správního řádu zamítnuto, ať je výsledek zkoumání zmíněných předpokladů kladný, či záporný. To, zda jsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, či nikoli, je rozhodné pro další postup správního orgánu, nikoli však pro výsledek řízení o odvolání (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 134/2018 – 45, bod 50, a ze dne 1. 3. 2013, č. j. 9 As 172/2012 – 32). Proto skutečnost, že v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost dle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací orgán blíže nerozvede, proč má za to, že nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, nevede k závěru o nepřezkoumatelnosti takového rozhodnutí. Zhodnocení této otázky totiž nemá význam pro zamítnutí odvolání pro opožděnost, ale je rozhodné až pro následný postup správních orgánů po zamítnutí odvolání pro opožděnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2013, č. j. 9 As 172/2012 – 32). Současně je vhodné na tomto místě pro úplnost připomenout, že na zahájení přezkumného řízení není právní nárok (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2018, č. j. 10 As 374/2017 – 51, a judikaturu v něm citovanou).

11. Z výše uvedených důvodů se soud (stejně jako žalovaný) bude zabývat pouze otázkou, zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Ostatní námitky žalobce [zejména námitky týkající se zákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu (rozpor s územním plánem města Pardubice, nezákonnost podkladových závazných stanovisek apod.) a postupu žalovaného při aplikaci § 92 odst. 1 správního řádu] jsou irelevantní.
12. V daném případě je z výrokové části rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 18. 1. 2022, č. j. MmP 7277/2022, sp. zn. SÚ 99588/2020/PRO, zcela zřejmé, že na základě žádosti obchodní korporace Nové Ohrazenice, s. r. o., bylo rozhodnuto o umístění stavby s názvem „Obytný soubor Ohrazenice – II. etapa Pardubice, Ohrazenice,“ a to na pozemcích evidovaných v katastru nemovitostí jako p. p. č. 111/2 (orná půda), 111/10 (orná půda), 111/13 (orná půda), 111/21 (orná půda), 111/25 (orná půda), 111/26 (ostatní plocha), 111/30 (orná půda), 111/35 (ostatní plocha), 111/41 (ostatní plocha), 111/43 (ostatní plocha), 125/1 (orná půda), 125/2 (orná půda), 126/2 (orná půda), 134/25 (ostatní plocha), 134/26 (ostatní plocha), 134/27 (orná půda), 134/28 (orná půda), 134/33 (ostatní plocha), 134/34 (orná půda), 526/1 (ostatní plocha), 526/2 (ostatní plocha), vše v katastrálním území Ohrazenice (výrok I rozhodnutí o umístění stavby). Současně byly stanoveny podmínky pro umístění předmětné stavby (výrok II rozhodnutí o umístění stavby). Stavba byla umístěna tak, jak byla zakreslena (včetně vazeb na okolí) v koordinační situaci v měřítku 1:500, jejíž originál [z něhož je zcela zřejmé, že stavba komunikace (objekt IO 51) není umístěna na pozemku p. č. 3651/1 v k. ú. Pardubice] je součástí správního spisu a jejíž zmenšenina tvoří přílohu rozhodnutí o umístění stavby. Není tedy pochyb o tom, jaká stavba a na jakých pozemcích [§ 2 odst. 1 písm. b) stavebního zákona] byla rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 18. 1. 2022, č. j. MmP 7277/2022, sp. zn. SÚ 99588/2020/PRO, umístěna. Současně je zcela zřejmé, že předmětná

stavba nebyla umístěna (a to ani zčásti) na pozemku (pozemcích) ve vlastnictví žalobce. Výčet stavebních pozemků ve výroku I rozhodnutí o umístění stavby je úplný a správný. Pozemek zmíněný žalobcem (p. p. č. 3651/1 v k. ú. Pardubice) nebyl jako pozemek, na němž má být stavební záměr uskutečněn, uveden ani v žádosti o vydání územního rozhodnutí či v oznámení o zahájení územního řízení, ani v žádné jiné písemnosti stavebního úřadu či žalovaného. Jeho absence ve výrokové části rozhodnutí o umístění stavby tedy není zřejmou nesprávností, kterou by bylo možno opravit postupem dle § 70 správního řádu.

13. Za těchto okolností nemohl být žalobce považován za účastníka řízení ve smyslu § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, neboť tím je pouze vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě. Žalobce byl zjevně účastníkem řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona (osoba, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno), tedy tzv. parciálním účastníkem, a proto mu bylo v řízení s velkým počtem účastníků (žalobce v žalobě nezpochybňoval, že se jednalo o řízení ve smyslu § 144 správního řádu) v souladu s § 144 odst. 6 správního řádu (ve spojení s § 25 správního řádu) a s § 87 odst. 1 stavebního zákona územní rozhodnutí doručováno veřejnou vyhláškou (proces vyvěšení a sejmutí veřejné vyhlášky žalobce taktéž v žalobě nezpochybňoval), přičemž mu bylo doručeno dne 2. 2. 2022 (§ 25 odst. 2, 3 správního řádu; v územním rozhodnutí byl žalobce v souladu s § 87 stavebního zákona identifikován označením pozemků/staveb evidovaných v katastru nemovitostí dotčených vlivem záměru). Patnáctidenní odvolací lhůta (§ 83 odst. 1 správního řádu) uplynula dne 17. 2. 2022. Pokud žalobce podal odvolání až dne 23. 8. 2022, podal ho zjevně pozdě. Žalovaný proto zcela správně odvolání žalobce jako opožděné v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu zamítl.
14. Na výše uvedených závěrech nemůže změnit nic ani skutečnost, že ve složce dokumentace k územnímu rozhodnutí je jeden výkres - zákres do územní studie v měřítku 1:1500 (opatřený razítkem „ověřená projektová dokumentace“), na němž je naznačena nově plánovaná příjezdová komunikace částečně na žalobcem zmiňovaném pozemku p. č. 3651/1 v k. ú. Pardubice, neboť rozhodující je vymezení stavby ve výroku územního rozhodnutí, jelikož pouze výrok je pro účastníky a další subjekty uvedené v § 73 odst. 2 správního řádu závazný, resp. je to právě výrok rozhodnutí, jenž jediný obsahuje autoritativní řešení otázky, která je předmětem řízení. Pouze výrok správního rozhodnutí vyjadřuje, jakým způsobem v projednávané věci správní orgán rozhodl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 6 As 146/2016 – 26, bod 15). Nadto součástí projektové dokumentace je i situace dopravního řešení (měřítko 1:500), z níž je též zřejmé, že na pozemku p. č. 3651/1 v k. ú. Pardubice příjezdová komunikace ani její část umístěna nebude. Taktéž z výkresu zásady organizace výstavby (měřítko 1:500) je patrné, že příjezd na stavbu není navržen přes pozemek p. č. 3651/1 v k. ú. Pardubice. Pouze pro úplnost soud uvádí, že byť pro další stupeň zpracování projektové dokumentace pro stavební řízení je stavebním úřadem chybně ověřený zákres do územní studie nepoužitelný, neboť je zpracován v měřítku 1:1500, bude vhodné, aby stavební úřad žadatele o vydání územního rozhodnutí na svou chybu při ověřování zákresu do územní

studie v měřítku 1:1500 upozornil, vyzval ho k předložení předmětného výkresu a následně doložku „ověřená projektová dokumentace“ na všech vyhotoveních výkresu škrtl.

15. Lze tedy uzavřít, že základní žalobní námitka nebyla důvodná (skutečně se jednalo o opožděné odvolání a žalobce nebyl zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu), a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání, když zákonem stanovené podmínky pro takový postup byly splněny (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
16. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo (výrok II).

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 21. prosince 2022

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v. r.
předsedkyně senátu